Okamžité vylúčenie

SÉRIA SEATTLE SERPENTS

TEAGAN HUNTER

Okamžité vylúčenie

TEAGAN HUNTER

ZELENÝ KOCÚR

Z anglického originálu Teagan Hunter: MATCH PENALTY (Seattle Serpents #6) preložila Zuzana Hučková.
Translation © 2026 by Zuzana Hučková
Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková
Jazyková korektúra: Mária Danihelová
Copyright © 2026. MATCH PENALTY by Teagan Hunter
Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o., Morušová 5, 93101 Šamorín, Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk
E-mail: redakcia@zelenykocur.sk

Návrh obálky: Emily Wittig Designs
Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-8315-000-3
EAN 9788083150003

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše osobné potešenie. Táto kniha sa nesmie opätovne predávať ani darovať iným osobám. Ak ste si túto knihu nekúpili alebo nebola zakúpená iba pre vaše použitie, prosím, vráťte ju a kúpte si vlastnú kópiu. Ďakujeme, že knihu pirátsky nereprodukujete a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré jej autorka venovala.
Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, spoločnosti, miesta, udalosti a incidenty sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, alebo so skutočnými udalosťami, je čisto náhodná.
Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať v žiadnej podobe alebo akýmikoľvek elektronickými alebo mechanickými prostriedkami vrátane systémov na uskladnenie dát a vyhľadávanie informácií, s výnimkou použitia krátkych citátov v recenzii knihy. Ak chcete získať povolenie na výňatky častí textu, kontaktujte, prosím, autorku na e-mailovej adrese teagan@teaganhunterwrites.com.

Pre všetkých, ktorí sa niekedy cítili, že nie sú dosť dobrí,
hoci v skutočnosti sú.
Tvoj mozog ti klame. Povedz mu, nech už, doriti, sklapne.
A pre Conrada Fishera, chlapca, ktorý nám všetkým
pripomenul, čo v skutočnosti znamená túžba.

MILÁ ČITATEĽKA, MILÝ ČITATEĽ,

táto kniha je o manželstve, ktoré práve prechádza krízou. Hoci niekoho milujete viac než čokoľvek na svete, niekedy proste musíte uprednostniť samých seba, musíte robiť ťažké rozhodnutia. Je to pohľad na dvoch ľudí, ktorí sú spolu už veľmi dlho, možno sa až príliš usadili v svojej komfortnej zóne a zabudli, čo ich na začiatku vlastne spojilo – láska.

Prosím, vedzte, že hoci sa v tejto knihe odohrá niekoľko náročných rozhovorov, nevyskytuje sa v nej nevera.

V knihe sa však objaví šikanovanie v súvislosti s telesnou hmotnosťou a príliš panovační rodičia.

Ak si želáte vidieť zoznam všetkých potenciálne citlivých tém v mojich knihách, navštívte moju webovú stránku.

Na vašom duševnom zdraví počas čítania záleží.

1. kapitola

KELLER

Lawson: Stále platí, že dnes spolu v Top Shelf oslávime Nový rok?

Lawson: Povedzte áno, inak sa rozrevem. Prisahám.

Hayes: Tak trochu si myslím, že by som to rád videl.

Hayes: Teba, ako plačeš, aby bolo jasné.

Hutch: Ja som to už videl. Nie je to pekný pohľad. Bude lepšie, ak mu jednoducho prikývneš.

Fox: Júj. A prečo si plakal, kámo?

Locke: Tipujem, že kvôli Kellerovi. Že bol naňho znova hnusný.

Ja: Nie som naňho hnusný. Len hovorím nahlas to, čo si aj tak všetci myslia.

Lawson: Tým najhorším možným spôsobom.

Lawson: A nie, Keller ma NEROZPLAKAL.

Hutch: Bolo to na svadbe jeho brata. Soplil tam na všetky strany.

Lawson: Pretože svadby sú nádherné. Vy ste iba bezcitní!

Hutch: Ja nie. Ja plačem.

Lawson: Fakt? Tak uveď príklad kedy.

Hutch: No… keď sa mi narodilo DIEŤA.

Lawson: Ha, ha, aký lúzer!

Hayes: Dopekla, Hutchy. To je vlastne celkom milé.

Fox: Jéééj.

Locke: Ako by si aj mohol neplakať? Veď je rozkošná.

Lawson: POČKAŤ.

Lawson: WTF

Lawson: Vy si z neho naozaj nebudete robiť srandu za to, že PLAKAL?!

Locke: Nie.

Hayes: Nie, kámo. Jeho baba práve porodila jeho zasrané DIEŤA.

Fox: Ja by som si z niečoho takého nikdy nerobil srandu!

Lawson: Keller? Nič?

Ja: Nemám k tomu nič. Ako povedal Hayesko, narodil sa mu potomok. Slzy sa v takom prípade očakávajú.

Lawson: ČO TO MÁ, DOPEKLA, ZNAMENAŤ?

Lawson: Keby Daisy mala šteniatka a ja by som plakal, pílili by ste mi s tým uši do konca života!

Ja: To preto, lebo Daisy je tvoj PES.

Ja: Prečo by si pri niečom takom plakal??

Lawson: Pretože je to nádherné! Presne ako Jacobova svadba, preto ma rozcítila. Viete, aký antiromantik to bol, kým nestretol svoju ženu. A teraz je celý sladučký a zamilovanučký a podobné sračky. Je to romantické ako sviňa.

Hayes: Fakt bol úplne hrozný.

Hutch: Horší než Keller?

Hayes: Je vôbec niekto horší než Keller?

Locke: Hm, nemyslím si, že je to možné.

Fox: No tak, chalani. Kells nie je až taký zlý.

Lawson: Foxynko, mám ťa rád, ale trepeš kokotiny.

Fox: Aj ja mám rád teba, kámo.

Hayes: Hej, prepáč, ale si úplne mimo. On je NAOZAJ zlý.

Locke: Nezablokoval si nás všetkých na Vianoce iba preto, aby nevidel naše rodinné fotky?

Hutch: Aby sme boli spravodliví, myslím, že to bolo preto, lebo Lawsy nevedel prestať posielať fotky všetkých svojich dvadsiatich psov v pyžamách.

Lawson: Nie je ich dvadsať! Mám iba troch… a jednu mačku, hoci Hádes technicky patrí Rory. Nenávidí ma.

Lawson: A tie zladené pyžamá boli, kurva, rozkošné! Rory a ja sme ich mali na sebe tiež. Na jednej fotke sa dokonca usmiala!

Lawson: Zablokoval nás preto, lebo ho štve, že je teraz jediný slobodný chlap v Klube nezadaných Serpents.

Ja: Mimochodom, je tiež v tejto prekliatej skupine a vidí, ako si ho tu berie do huby banda idiotov.

Ja: A neštve ho to. Len nemá trpezlivosť na cudzie sprostosti.

Lawson: Takžeee… žiarliš.

Ja: To teda, kurva, nie.

Lawson: Ž-I-A-R-L-I-Š.

Ja: Gratulujem. Vieš hláskovať. Dáš si držkovú?

Lawson: Držkovú? Nechceš mi radšej ponúknuť hubovú polievku?

Ja: Jedna do držky znie omnoho lákavejšie než jedna po hube.

Lawson: Vidíte? Vždy sa uchyľuje k násiliu. Stavím sa, že za to môže všetok ten potláčaný hnev, pretože žiarli, že sme šťastní a zamilovaní, zatiaľ čo on sedí doma na gauči ako nejaký osamelý lúzer, ktorý na Silvestra nemá s kým tráviť čas.

Hutch: Fíha.

Hayes: Doriti, Lawsy. Ty si odvážny.

Lawson: Odvážny alebo iba úprimný?

Locke: Rozhodne odvážny.

Fox: Alebo hlúpy.

Lawson: Hej, čo to má, kurva, znamenať?

Fox: Prepáč, ale v tomto si sám za seba. Rýpať do Kellera je ako vypustiť z reťaze besného psa, ktorého nevieš udržať pod kontrolou.

Ja: Vďaka, Foxy. To je asi najmilšia vec, akú si o mne kedy povedal.

Ja: A ty, Lawsy, sa môžeš dať vypchať.

Lawson: Aha, takže TY môžeš byť úprimný, ale ja nie? A toto je akože fér?

Ja: Život nie je fér.

Lawson: Si najhorší.

Lawson: Tak prídete na tú zasranú párty, alebo nie?

Fox: Lilah a ja prídeme.

Hutch: Budeme tam.

Locke: Jasné, kámo. To by som si nenechal ujsť.

Hayes: Quinn je po tomto semestri viac než pripravená utrhnúť sa z reťaze, takže tam určite budeme.

Lawson: … Keller?

Ja: Čo?

Lawson: *emoji prevrátených očí*

Lawson: Prídeš do Top Shelf alebo budeš celý večer trucovať, zatiaľ čo my sa budeme baviť?

Ja: A prečo by som mal prísť?

Lawson: Nemal by si. Je mi jedno, čo spravíš.

Ja: Tak fajn. Neprídem.

Lawson: PANEBOŽE, TO MYSLÍŠ VÁŽNE? PREČO SA PRÁVE TERAZ SPRÁVAŠ AKO TAKÝ KOKOT?

Fox: … kokot?

Hutch: Nebudem klamať, rozosmialo ma to.

Hayes: Mňa tiež.

Locke: Sme banda dvanásťročných.

Lawson: Okrem teba. Ty si stále starec, Lockinko.

Locke: Prisahám, že zruším svoju účasť.

Lawson: Niiiiieeeeeee.

Lawson: Beriem späť. Nie si starý, hoci znieš extra staro, keď používaš slová ako „zruším svoju účasť". Nie. Vôbec nie si starý.

Hayes: Z každého jedného tvojho slova kvapká irónia.

Locke: Tiež ju, kurva, počujem.

Lawson: U koho? U mňa? Nikdy!

Locke: Len pokračuj, Lawsy. Dnes večer to budete iba ty, Keller a tá päsť do držky.

Lawson: Rory tam bude tiež, takže som s tým úplne v pohode.

Ja: Ježiši, nie. Prosím, nezačínaj s tými zaľúbenými rečami. Môj žalúdok dnes večer nezvládne toto – a ešte aj tequilové panáky k tomu.

Lawson: Tak vynecháme panáky.

Lawson: A, mimochodom, to znamená, že prídeš.

Lawson: ŽIADNE VÝHOVORKY!

Lawson: Všetci sa vidíme o desiatej! Nemeškajte, lebo budem plakať.

Hutch: Čo to dnes máš s tým plačom?

Lawson: Len nemeškaj, Hutchy. Dobre? Dobre. Mám vás rád, chalani. Čaute.

Ja: Ešte niekto z vás si želá, aby Lawsona nikdy nevymenili do Seattle Serpents?

Hayes: Brácho, momentálne sme druhí v Pacifickej divízii. Takže rozhodne nie.

Hutch: Lezie mi na nervy ako sviňa, ale nie.

Fox: Naozaj chceš, aby som na to odpovedal?

Locke: Je to kráľ na vhadzovaniach. A zároveň má túto sezónu našliapnuté na päťdesiat gólov. Myslím, že môžeme bezpečne povedať, že je prínosom.

Lawson: O, MÔJ BOŽE *emoji s roznežneným pohľadom* Vedel som, že ma máte radi. VEDEL SOM TO.

Ja: Upokoj sa. Nikto nič také nepovedal.

Lawson: Nemuseli ste. JA TO CÍTIM.

Ja: Tak ako neskôr UCÍTIŠ moju päsť na svojej brade?

Lawson: Pobozkám tie hánky, Kells. Presne o polnoci. *emoji s pusinkou*

Ja: Dotkni sa ma a zomrieš.

Lawson: Potom smrť vítam s otvorenou náručou. *emoji s pusinkou*

„Doriti," zamrmlem a hodím telefón na vankúš vedľa seba. Ten naďalej vibruje pod náporom nových správ, s najväčšou pravdepodobnosťou od Lawsona. Prisahám, ten chlap nikdy nevie, kedy má držať hubu, čo vysvetľuje aj tú žltozelenú modrinu, ktorú mám, pretože som sa ho minulý týždeň zastal v zápase proti Vegas.

Nevadí mi to. Milujem bitky. Vďaka nim mám pocit, že som naozaj užitočný a nie som iba ďalšie telo, ktoré zohrieva lavičku. Pretože, priznajme si to – nie som žiadna superstar. Som ten, ktorého pošlú na ľad, keď tím potrebuje trochu energie. Ten, čo má v sebe tvrdosť. Ten, čo obetuje vlastné telo, aby zblokoval strely a dostal šikovnejších hráčov do lepšej pozície na zakončenie. A mne to vyhovuje. Zmieril som sa so svojou úlohou. Milujem ju.

Čo však nemilujem? Natlačiť sa na Silvestra do baru preplneného na prasknutie a liať do seba tequilové shoty uprostred sezóny. Je to lepšie, než zostať doma a zaspať ešte pred polnocou?

Nie. Absolútne nie. A odmietam predstierať opak. Pôjdem tam aj tak? Kurva, bohužiaľ, áno.

Kiežby som mohol povedať, že je to preto, lebo ma Lawson uštve na smrť, ak neprídem, ale nebola by to pravda. Lucas Lawson ma bude vytáčať bez ohľadu na to, či dorazím alebo nie. Taký jednoducho je. A ja som sa s tým za tie roky, čo sme spoluhráči v Seattle Serpents, naučil žiť. Bola to výzva, keď ma prinútil vstúpiť do svojho smiešneho „Klubu nezadaných Serpents". Ten názov je dnes vlastne komický. Vznikol vďaka sľubu, že zostaneme slobodní, kým nezdvihneme nad hlavu Stanleyho pohár, ale keďže to celé išlo do sračiek a všetci majú teraz vážne vzťahy, sme už iba banda chlapov, ktorí spolu radi trávia čas.

Niežeby som to niekedy povedal nahlas.

Rovnako ako by som nikdy nahlas nepriznal skutočný dôvod, prečo sa dnes večer pridám k spoluhráčom. Nechcem sedieť na gauči a oddávať sa príšerným myšlienkam. Silvester je najhorší deň v roku – to bez debaty. Je to deň, keď sa všetko zmenilo. Deň, keď som sa zmenil *ja*. Deň, keď sme sa zmenili *my*.

Nenávidím ho.

Schmatnem joystick, ktorý som odhodil, keď mi prvýkrát zazvonil telefón, a sústredím sa na vyvražďovanie démonov svojím štítom s motorovou pílou. Nie je to práve najlepší spôsob, ako tráviť čas, ale je to znesiteľnejšie, než keby sa mi do mysle mali vkrádať spomienky. Spomienky na to, aké to bolo kedysi. To nesmiem dopustiť. Nesmiem im dovoliť, aby sa tam usadili. A už vôbec im nesmiem venovať pozornosť. Vždy, znova a znova, to vedie k tomu istému, s čím žijem posledné tri roky. K zlomenému srdcu.

Napokon sa môj telefón upokojí. A spolu s ním aj moja myseľ. Nasledujúce dve hodiny nemyslím na nič iné, iba na to, ako zlikvidovať tohto démonického kráľa a stať sa najdesivejšou entitou v celom pekle. Až keď na mňa zamraučí Percy z druhej strany bytu, uvedomím si, koľko času ubehlo.

„Čo je, krpec?“ spýtam sa, keď trojnohý kocúr vyskočí na gauč a chvostom ma šľahne priamo do tváre. Nebyť dvoch nesúmerných čiernych škvŕn okolo očí, bol by celý biely.

Otočí sa a ako zvyčajne si pritlačí ňufák k mojej brade. Je to jeho obľúbený trik, vždy keď vycíti, že sa ho chystám nechať samého.

„Iba na pár hodín,“ poviem. „Nebudem preč celú noc. Sľubujem.“

Pritlačí sa ku mne ešte silnejšie, akoby vravel: *Dobre, verím ti… ale iba tentoraz.*

Potichu sa zasmejem. „Dobre. Presvedčil si ma. Ešte päť minút maznania a potom sa musím ísť pripraviť. Tvoj strý-

ko Lucas – ktorého si nikdy nestretol, ale počul si ma naňho nadávať viac než dosť – trvá na tom, aby som sa ukázal na silvestrovskej oslave."

Mňau.

„Ja viem. Aj mne to pripadá ako úplná kokotina."

Mňau.

Premýšľam, že nepôjdem. Že zostanem sedieť na gauči presne takto, s Percym v náručí, a budem sa napchávať snackmi, kým nezaspím.

Potom si spomeniem, že zajtra budem musieť čeliť Lawsonovi a ostatným spoluhráčom na tréningu. A budú vyzbrojení stovkami otázok, ako vždy. A to nechcem. Radšej by som hodinu v kuse jazdil trestné kolá, než mal vysvetľovať, prečo tento deň tak kurevsky neznášam.

Mňau.

„Aj tak idem, kámo. Musím. Chápeš, však?"

Mňau.

Prijme tú odpoveď – alebo si to aspoň nahováram – a ja sledujem hodiny, zatiaľ čo mu rukou prechádzam hore-dolu po chrbte a vychutnávam si jeho jemné pradenie. Keď sa priblíži desiata hodina, na sto percent viem, že ak budem ďalej otáľať, schytám to od Lawsona. Odlepím sa od gauča a zamierim do spálne.

Percy zoskočí dolu a cupitá tesne za mnou. Usmejem sa. Nikdy som nebol jedným z tých detí, ktoré prosíkali rodičov o šteniatko alebo mačiatko. Jediné, čo ma kedy zaujímalo, bol hokej.

Vždy som uprednostnil nové korčule alebo nové rukavice. Ale s Percym to bolo iné. Vošiel som do útulku úplnou náhodou, stretli sa nám pohľady a ja som vedel, že patríme k sebe. Možno to bolo preto, že sme práve prišli o šancu dostať sa do play-off.

Alebo preto, že som bol osamelý. Na tom nezáleží. Teraz som ja odkázaný naňho a on je odkázaný na mňa. A inak to ani nechcem.

Kocúr vyskočí na posteľ, ja si vymením tepláky za džínsy a staré tričko za sivé tričko Henley s dlhým rukávom. Som si istý, že väčšina partie bude oblečená o čosi lepšie. Lenže ja nemám koho ohurovať.

„Tak dobre," poviem Percymu, keď som pripravený. Postavím sa k vchodovým dverám a obúvam si topánky. „Najneskôr o pol jednej som späť. Dávaj tu na všetko pozor. Ak sa niekto vláme dnu, vydriap mu oči a potom začni vrieskať o tretej ráno – ako máš vo zvyku."

Mňau.

Ešte raz ho poškrabkám za uchom a vyrazím von. Dám si pozor, aby som za sebou poriadne zamkol dvere. Cestou k výťahu si vyberiem telefón a objednám si odvoz. Nemám v pláne opiť sa do nemoty, ale radšej budem opatrný. Pretože ktovie? Možno ma Lawson vytočí natoľko, že budem potrebovať alkohol, aby som prežil do polnoci.

Kým čakám na výťah, modlím sa, aby vnútri nebol nikto, koho poznám. Odkedy tu bývajú Whitlocke a jeho priateľka Vanessa, narážam na nich oveľa častejšie, než by mi bolo milé.

Som rád, že je ten dedo šťastný. Naozaj. Ale musia sa oblizovať vo výťahu aj vtedy, keď je tam s nimi niekto ďalší?

Keď sa dvere výťahu rozostúpia, s úľavou zistím, že kabína je prázdna, a vojdem dnu. Opriem sa o zadné zábradlie a zavriem oči, zatiaľ čo klesám nadol. Snažím sa potlačiť nutkanie otočiť sa, vrátiť sa do bytu a splynúť so svojím gaučom.

Dofaka. Možno by som sa dnes večer mal *naozaj* zrúbať tequilovými shotmi. Možno potom zabudnem, ako veľmi tento zasraný sviatok nenávidím.

Kiežby pre nás tréner Smith nemal na zajtrajšie ráno pripravený dlhý program. Po sviatkoch nás vždy naháňa na zimák

v skorých hodinách. Je to jeho spôsob, ako nás držať na uzde a kontrolovať, či sme sa príliš neutrhli z reťaze. Kedysi som to nenávidel, najmä preto, lebo som mával skutočné dôvody oslavovať. Ale teraz? Je mi to jedno. Vytiahnite ma z postele o šiestej ráno. Dopekla, pokojne aj o piatej. Veď aj tak veľa nespím. Čo mi to môže urobiť?

Vo vrecku mi zavibruje telefón a vytiahnem ho pre prípad, že dorazil môj odvoz. Nedorazil.

Je to môj brat.

Stefan: Brááááchooooo

Stefan: nov

Stefan: do riti

Stefan: ŠŤANÉ NOVINY TVOJ

Rozosmejem sa. Keďže na Východnom pobreží, kde študuje právo, už odbila polnoc, je viac než pravdepodobné, že je namol opitý. Je medzi nami desaťročný vekový rozdiel, a hoci je to teraz, keď je starší, o čosi jednoduchšie, stále je zábavné sledovať, ako odlišne sa naše životy vyvinuli. To, čo som robil ja ako dvadsaťjedenročný, sa ani zďaleka nepodobá tomu, čo robí on.

Rýchlo mu odpíšem, zaželám mu šťastný nový rok a zasuniem telefón späť do vrecka. Lenže mne to ako šťastný nový rok nepripadá. Ani trochu.

Prstami kĺžem po hrudi k retiazke, ktorú nosím na krku posledných pár rokov. Kov je teplý, pretože sa celý čas dotýka mojej pokožky, a predsa pôsobí chladne. Predpokladám, že je to preto, lebo leží tak blízko môjho srdca.

Keď sa výťah zastaví na prízemí, ruku strčím späť do vrecka a zahodím všetky myšlienky a túžby, ktoré sa týkajú toho, o čo som prišiel. Valia sa na mňa zakaždým, keď zavriem oči. Pri odchode z budovy kývnem na pozdrav ochrankárovi. Odvoz, ktorý som si objednal, už čaká pred vchodom, a tak sa bez jediného slova šuchnem na zadné sedadlo. Ticho vypĺňa tlmené dunenie hudby z rádia, zatiaľ čo vodič kľučkuje medzi autami v premávke – a to je ďalší dôvod, prečo som si dnes večer nevzal svoje Audi R8 –, a skôr než sa nazdám, zastavujeme pri Top Shelf.

„Vďaka," zamrmlem, keď vystúpim z auta.

Vytiahnem telefón, ohodnotím vodiča piatimi hviezdičkami a nechám mu dvadsaťdolárové prepitné za to, že ma, dopekla, nechal na pokoji. Zhlboka sa nadýchnem a pripravím sa na najhoršie. Otvorím dvere. Okamžite ma ovalí pach zvetraného piva, hlasná hudba a opantá ma neodolateľná chuť urobiť čelom vzad a zmiznúť. A presne to aj urobím. Otočím sa na päte a chystám sa odísť, no niekto ma zachytí.

„Keller!"

Strhnem sa, keď mi na plece dopadne jeho ruka. Pokúsim sa ho striasť, ale je to – ako vždy – zbytočné.

„Hádam sa nechystáš utiecť?" zaškerí sa na mňa Lawson. „Pretože ak áno, budem musieť…"

„… plakať?" dopoviem, prevrátim oči a opäť sa pokúsim zhodiť zo seba jeho neodbytnú ruku. „Čo to máš posledné dni s tým plačom?"

„Čo? To je fakt také zlé, keď chlap vyjadruje svoje emócie?"

Keďže vôbec nepochopil narážku, že sa ma nemá dotýkať, prehodí si ruku okolo môjho krku a ťahá ma do baru.

„Poď. Sme tamto."

Odvedie ma k boxu, ktorý obsadzujeme zakaždým, keď sem prídeme.

A to sa, pravdupovediac, deje dosť často. Hneď od začiatku sme vedeli, že Top Shelf je bezpečné miesto, kde si môžeme oddýchnuť po zápasoch aj medzi nimi. Majiteľ sa ku mne aj k ostatným spoluhráčom správal ako k rodine už od prvého dňa a z podniku sa časom stalo oficiálne útočisko Seattle Serpents.

„Keller!" zakričí náš brankár číslo jeden a na tvári sa mu rozleje široký, zubatý úsmev.

Najradšej by som to zvalil na alkohol tečúci potokom, ale Arthur Fox je jednoducho taký.

Za celý čas, čo ho poznám, som ho bez úsmevu videl asi iba dvakrát.

Kývnem mu na pozdrav. „Foxy."

„Óóó, Foxy! Strašne sa mi páči, že ťa tak volajú," zachichoce sa Lilah, jeho priateľka a zároveň bývalá snúbenica. Podľa všetkého už aj ona stihla naplno využiť dnešné akciové drinky.

„Sadni si, sadni si." Lawson ma natlačí na voľné miesto. „Čo si dáš na pitie? Nessa ti to môže priniesť."

„Prepáč, ale nie, nemôže," ozve sa samotná Vanessa a pohŕdavo nadvihne nos nad Lawsonovým návrhom. „Nessa dnes nepracuje."

Locke natiahne ruku a plesne Lawsona po bruchu.

„Ona nie je tvoja barmanka, Lawsy. Keď si dnes večer taký odhodlaný hrať hostiteľa, choď Kellerovi po drink sám."

„Fajn. Chce ešte niekto niečo na pitie?"

Tým otvorí Pandorinu skrinku, na ktorú očividne nebol pripravený, pretože jedenásť ľudí začne naraz vykrikovať svoje objednávky.

Nakoniec sa nám to podarí nejako utriediť a Rory, jeho priateľka veterinárka, ktorá je naňho až priveľmi inteligentná a dobrá, sa vyberie za ním, aby mu pomohla.

„Len sa mi to zdalo, alebo vyzeral presne ako v tom GIF-ku, kde sa Winona Ryder obzerá okolo seba, akoby vôbec netušila, čo sa deje?" spýta sa Quinn so smiechom.

„Vyzeral, ale môžeme, prosím, spomenúť, aká je tá žena neskutočne sexi?“ ozve sa Auden. „Akože, preboha. Stále sa cez to neviem preniesť.“ Ovieva sa rukou, zatiaľ čo jej snúbenec, náš kapitán, prikývne.

Pri stole sa rozprúdi debata o všetkom možnom, čo súvisí s Winonou Ryder, a ja sa odpojím.

Nie preto, že by ma tá téma nezaujímala – Auden má v svojom hodnotení Winony úplnú pravdu –, ale preto, že sa stále snažím prísť na to, ako odtiaľto zmiznúť ešte pred polnocou.

Mohol by som predstierať, že mi je zle. Alebo by som mohol vyvolať bitku. Dokonca by som sa mohol hádať s Lawsonom tak dlho, až by sa všetci ostatní cítili nepríjemne a najlepším riešením by bolo, keby som odišiel.

Lenže nie. Nič z toho by nefungovalo. Je úplne zjavné, že mi nič nie je, a ak by som vyvolal bitku, iba by som si narobil problémy v tíme. Navyše, nasrať Lawsona je takmer nemožné. Prisahal by som, že urážky sú preňho istý druh predohry.

Som tu zaseknutý. A čo je ešte horšie? Som tu zaseknutý s neustálou pripomienkou všetkého, čo som stratil.

„A pre teba, môj obľúbený mrzút,“ povie Lawson a rozstrapatí mi vlasy, keď predo mňa položí polliter lahodného cideru zo zelených jabĺk. Je z miestnej farmárskej cidérie, lomka farmy, a vyrábajú tam jeden kurevsky dobrý nápoj.

Ani sa neunúvam ukázať mu prostredník alebo naňho zrevať za to, že sa ma zase dotýka. Len schmatnem pohár a na jeden hlt vypijem polovicu jeho obsahu.

„Čo?“ spýtam sa Locka, keď na mňa zdvihne obočie. „Je to iba cider. Prakticky jablkový džús.“

Vyzerá, že chce niečo povedať, ale nakoniec mlčí.

„Tvoja tvár už vyzerá lepšie. Menej žltá než včera,“ poznamená Hayes. „Stále nemôžem uveriť, že ten kokot z Vegas ti zasadil taký úder.“

Uškrniem sa pri spomienke na bitku, vďaka ktorej som sa cítil živý, hoci iba na pár okamihov.

„Neboj sa. Vrátim mu to, keď proti nim budeme hrať neskôr tento mesiac."

Hutch pri zmienke o kreténovi, ktorý mu pred pár rokmi takmer zničil celý život, vedľa mňa čosi potichu zamrmle.

Aj vtedy som sa s ním pustil do pästného súboja. A nemám najmenší problém urobiť to znova. Najmä po minulom týždni a po tom zákernom údere, ktorý schytal Lawson.

„Ako je na tom tvoj chrbát, Lawsy?" spýta sa Hutch a v hlase mu zaznie starosť, keď sa nakloní bližšie k nášmu otravne veselému útočníkovi.

„Lepšie. Stále mám pocit, akoby som korčuľoval trochu pomalšie, ale daj tomu deň-dva a budem ako nový." Usmeje sa ponad stôl, a keby som ho tak dobre nepoznal, možno by som mu uveril. Ja však vidím to zaváhanie v kútikoch jeho úst. Stále ho to bolí. Len sa cez to snaží preniesť, akoby to nič nebolo.

O hokejistoch si hovorte, čo chcete, ale ich tvrdosť sa jednoducho nedá poprieť. Každý večer ideme do vojny. A hoci z nej vychádzame so zlomenými kosťami a s modrinami ako dôkazom, ďalšej bitke sa aj tak postavíme tvárou v tvár. Za to si všetci za týmto stolom zaslúžia môj rešpekt. Dokonca aj Lawson.

„Túto sezónu dáš päťdesiat gólov. Cítim to," povie Rory a prehrabne mu vlasy.

Lawson sa k nej nakloní ako ten zlatý retríver, ktorým v skutočnosti je, a pozerá sa na ňu, akoby bola jedinou ženou na svete. Ja si odpijem ďalší dúšok cidera.

Ak budem musieť celý večer sledovať, ako sa moji spoluhráči a ich partnerky bozkávajú a neustále sa navzájom dotýkajú, bude to dlhá, predlhá noc. Myslia si, že keď som vystavený týmto našim malým stretnutiam, som dramatický alebo

žiarlim. Lenže o to nejde. Ja jednoducho z vlastnej skúsenosti viem, aké je to mať všetko… a potom v jedinom okamihu o to prísť.

Jeden deň žiješ svoj život bez starostí. Máš kariéru, po ktorej si vždy túžil, dom, pekné autá, oplotený dvor a toho jedného človeka, pri ktorom máš pocit, že stojíš na vrchole sveta… Všetko je presne tam, kde má byť. A potom je to zrazu preč. Puf. Zmizne to, akoby sa to nikdy ani nestalo.

Takže nie. Nie som dramatický. A ani, kurva, nežiarlim. Len sa snažím existovať so srdcom, ktoré už dávno prestalo biť.

Nasledujúcu hodinu a pol rozhovory prichádzajú a odchádzajú ako príliv a odliv. Ostatní sa ma snažia vtiahnuť do debaty, ale je to zbytočné, keďže ja by som bol momentálne radšej kdekoľvek inde než tu. Napokon sa nenápadne začne približovať polnoc, a keď nás od nového roka delí iba päť minút, postavíme sa a vytvoríme najlepšiu polkruhovú formáciu, akú je takýto počet ľudí schopný vytvoriť.

„Pripime si na ďalší rok a na ďalšieho člena Klubu nezadaných Serpents, ktorý odpadol!“ vyhlási Lawson. Prisahal by som, že byť stredobodom pozornosti mu spôsobuje fyzické potešenie.

Všetci si cinkneme pohármi a každý sa pozerá na svojho partnera s láskou v očiach. Pri predstave, že ich budem musieť sledovať, ako sa bozkávajú, zatiaľ čo ja tu stojím úplne sám, sa mi prevráti žalúdok. Možno by som sa mohol vytratiť na toaletu. Pri tom, aká je tu dnes tlačenka, by si to pravdepodobne ani nevšimli.

Práve sa chystám odísť, keď Lawson znovu prehovorí.

„Ľudkovia, chcem vám niečo oznámiť.“ Počká, kým sa naňho neuprú všetky pohľady, a potom dodá:

„Mám vás všetkých rád.“

Prevrátim oči a dopijem svoj druhý cider tohto večera.

„Prestaň s tým, Lawsy," zamrmle kapitán.

„Súhlasím," pridá sa Hayes.

„Rozhodne," prikývne Locke.

„Júúúj, aj ja ťa mám rád, kámo." Fox sa zaškerí a potľapká nášho útočníka po chrbte. Rád by som povedal, že za jeho hmatateľným nadšením stojí alkohol, ale vypil iba jeden drink. Takýto proste je.

„Konečne!" Lawson vyhodí ruky do vzduchu. „Niekomu na mne záleží!"

Len-len že znovu neprevrátim oči. Dovolíme Lawsonovi, aby bol dnes večer dramatický. Ten chlap miluje publikum. A práve teraz ho má. Ľudia, ktorí chodia do Top Shelf, sú síce zvyknutí na prítomnosť profesionálnych hokejistov, ale toto nie je obyčajný večer. Bar praská vo švíkoch ako snáď ešte nikdy a priťahujeme viac pozornosti, než by sa mi páčilo.

Niekoľko ľudí sa snaží zachytiť môj pohľad, no vždy odvrátim zrak skôr, než dostanú nejaké nápady alebo nadobudnú dojem, že sa s nimi chcem rozprávať. Pretože nechcem. Ako sa tak obzerám po bare, zrazu ma upúta záblesk ryšavých vlasov. *To je…*

Nie. Hneď ako mi tá myšlienka skrsne v hlave, zaženiem ju. To nie je možné. Neexistuje, že by to mohla byť ona.

Napriek tomu sa pristihnem, ako prižmurujem oči v tlmenom svetle a nakláňam sa dopredu – aby som lepšie videl na ženu stojacu na druhej strane miestnosti, čiastočne skrytú v dave tiel. Niekto sa posunie doprava a poskytne mi ďalší krátky pohľad. Zadržím dych, keď sa tá istá ryšavá farba objaví znova. Je mi dôverne známa. Až bolestivo. Napriek tomu si nahováram, že to preháňam. Že si to iba namýšľam. Pretože neexistuje, že by bola *tu*, v Seattli. Jednoducho nie.

A potom sa dav akoby na môj povel rozostúpi a každá jedna časť mňa, ktorá bola posledné tri roky mŕtva, náhle ožije. Stratím vzduch z pľúc. Ruky sa mi trasú viac než kedykoľvek

predtým. Buď ma tento cider zasiahol oveľa tvrdšie, než som čakal, alebo sa stalo nemožné.

„Čo? Žiadna poznámka, Keller?“ spýta sa Lawson. Niekde vzadu v hlave si matne uvedomujem, že sa na mňa všetci pozerajú, ale poriadne to nevnímam. Ako by som aj mohol, keď stojí sotva tridsať metrov odo mňa?

Je to… Je to sen? Zaspal som na gauči a celé sa mi to iba sníva?

Potom sa však zasmeje a zakloní hlavu dozadu. A ja viem, že to nie je sen. Je to skutočné. Je tu.

Konečne! kričí moja myseľ, zatiaľ čo po nej hltavo kĺžem pohľadom, a, doriti, prisahal by som, že čas jej ešte pridal na kráse.

Jej sýtoryšavé vlasy sú rovnako nádherné ako kedysi, hoci kratšie než naposledy, keď som ich videl. Teraz jej siahajú tesne pod plecia. Má na sebe tmavomodré šaty, ktoré sa pri pohybe ligocú a obopínajú jej krivky – tie krivky, ktoré pod mojimi prstami pôsobili ako hriech – presne tak, ako majú. Peha, po ktorej som prešiel jazykom viac ráz, než dokážem spočítať, stále sedí na jej pravom pleci. Pocítim náhlu túžbu dotknúť sa jej a začnú mi z toho brnieť prsty.

Zakloní hlavu a znovu sa zasmeje. A ja si najviac na svete želám, aby som k nej bol bližšie a mohol ten smiech počuť. Znie rovnako ako kedysi? Je stále chrapľavý a v tých najmenej vhodných chvíľach o niečo hlasnejší, než by mal byť?

Chcem to vedieť. *Musím* to vedieť.

Urobím krok jej smerom, pripravený prejsť cez celý bar a pritlačiť svoje ústa na jej. Potom si uvedomím, že nie je sama.

Nie. Je. Sama.

Ten chlap – chlap, ktorého už teraz nenávidím každým kúskom svojho tela – sa k nej nakloní. Má ruku prepletenú s jej. Priblíži sa perami k jej uchu a niečo jej šepká. A moje

telo začne vibrovať z úplne iného dôvodu. Chcem niekoho udrieť. Presnejšie povedané, chcem rozbiť hubu tomuto týpkovi, ktorý sa opovážil položiť ruku na to, čo patrí mne. Pohľad mi skĺzne na jej ľavú ruku. Na tú, na ktorú som jej pred desiatimi rokmi navliekol prsteň. Ktorý tam teraz nie je. A môj hnev sa tým iba znásobí.

„Keller, si v pohode?“

Netuším, kto mi položil tú otázku, viem len, že zo seba precedím jediné slovo. „Jasné.“

Je to zasraná lož. Nie som v pohode. Ani zďaleka. Celé telo mi pulzuje hnevom silnejším, než aký som cítil za… *Do riti*. Ani neviem odkedy. Viem len, že sa to nedá porovnať s tým, čo som cítil minulý týždeň, keď som mlátil toho kokota z Vegas. A to už je čo povedať, pretože ten tím kurevsky neznášam.

Toto je niečo viac. Toto je zúrivosť. Slepá. Biela. A núti ma tak silno zatínať zuby, až sa bojím, že si ich dolámem.

Je mi to však jedno. Nech sa polámu. Pokojne prídem o všetky, ak to znamená, že sa jej prestane dotýkať.

„Poznáš ju alebo čo?“ Tentoraz viem, že sa pýta Lawson, pretože ma zaskočí, aký je vážny. Takého som ho ešte nezažil. Ale jeho tón sa dokonale hodí k tejto situácii.

„Dalo by sa to tak povedať,“ odvetím a nedokážem od nej odtrhnúť zrak, ani keď sa ten chlap posunie o niečo bližšie a jej úsmev sa rozšíri.

„Je to moja žena.“

2. kapitola

CHLOE

„Naozaj vám to neprekáža?“

„Nie, samozrejme, že nie.“

Prinútim sa usmiať, pretože v skutočnosti mi to prekáža. A *veľmi*. Ísť na Silvestra do nejakého náhodného baru – to znie ako moja najhoršia nočná mora, ale ak chcem získať miesto redaktorky na plný úväzok v *Seattle Daily*, musím sa naučiť zatnúť zuby a hrať podľa pravidiel.

Stále mi v hlave znejú matkine slová z nášho dnešného telefonátu.

„Myslela som si, že presne toto si chcela, Chloe. Preto si sa vzdala štúdia biológie, ktoré sme ti s otcom platili. Chcela si písať, nie? Ak chceš dosiahnuť to, po čom túžiš, občas musíš aj niečo obetovať.“

Toto poznám lepšie než hocikto iný.

Aj keď mama moje rozhodnutie stať sa novinárkou nikdy úplne nepodporovala, v tomto má pravdu. Pre túto kariéru som sa rozhodla sama. A obetovala som jej kurevsky veľa. Takže to jednoducho zvládnem. Aj keď sa mi nechce.

Navyše, ak tú prácu získam, moje meno bude každý deň pod článkami, dostanem výrazne vyšší plat – ktorý zúfalo potrebujem – a zaplatia mi aj náklady na presťahovanie. Na papieri je to pre mňa ideálna práca. Presne to, k čomu som celé roky smerovala. A napriek tomu stále váham.

Nahováram si, že to určite nesúvisí s tým, že Dirk venuje až priveľkú pozornosť tomu, ako mi šaty obopínajú prsia. Lenže to by bola lož. Súvisí to s tým až príliš.

Už tretíkrát sa v duchu preklínam za to, že som si nezavolala Uber. A to všetko iba preto, že sa na tejto svojej ceste snažím ušetriť peniaze, hoci si ani nie som istá, či mi vôbec niečo prinesie. Asi si za to môžem sama. Vzdala som sa stabilnej práce laboratórnej techničky a vymenila ju za neistú a chaotickú dráhu autorky na voľnej nohe. Jasné, mala som veľký úspech a slušne som zarobila na dvoch virálnych článkoch, ktoré som napísala na tému „ako sa vyrovnať so životom po odvážnych rozhodnutiach". Lenže tie peniaze sú už dávno preč.

Teraz všetko stojí na ponuke zo *Seattle Daily* a dúfam, že to vyjde – aby som stihla vymyslieť svoj ďalší krok, než sa rozplynie aj zvyšok mojich úbohých úspor.

„Toto miesto si zamilujete," povie Dirk. „Má presne tú správnu atmosféru." Usmeje sa na mňa spoza volantu svojho Volkswagenu sedan, ktorý si zúfalo pýta umyť aj povysávať. V červenom svetle semafora vyzerá jeho tvár takmer znepokojujúco.

Naskočí zelená a v okamihu, keď obráti pozornosť späť na cestu, sa môj falošný úsmev vyparí a zosuniem sa hlbšie do svojho sedadla. Auto zatiaľ prechádza daždivými ulicami centra Seattlu. V kabelke mi zavibruje telefón. Bezpochyby správa od mojej najlepšej kamarátky Talie, ktorá sa ozýva, aby zistila, ako sa dnes mám. Ignorujem ju. Aspoň zatiaľ. V snahe zostať profesionálna.

Snažím sa uvoľniť pri hudbe, ktorá ticho hrá v pozadí. Nepoznám ju, neviem, čo to je. Sledujem vysoké budovy a rôzne podniky, ktoré sa mihajú za oknom, všetky plné oslavujúcich ľudí.

Kedysi som bola jednou z nich. Silvester som milovala viac než ktorýkoľvek iný deň v roku.

Dokonca viac než Vianoce, čo znie samo osebe smiešne. Všetkých, ktorých som poznala, som vytiahla na nejakú párty alebo som ju sama zorganizovala. Znamenalo to pre mňa oveľa viac než rozbaľovanie drahých darčekov alebo prepchávanie sa jedlom. Bola to šanca na niečo *nové*. Na nový začiatok. A práve to som na tom milovala najviac. Možnosť začať odznova. Naozaj som chcela začať odznova. Najmä, keď som pred tromi rokmi tento sviatok prestala oslavovať úplne.

„Všetko v poriadku?“ Dirkov hlas preruší výlet do minulosti, na ktorý sa ma snažila vziať moja myseľ, a ja som za to vďačná. Posledné, po čom túžim, je stráviť tento večer spomínaním, keď by som sa mala sústrediť na svoju budúcnosť.

Pokrútim hlavou. „Áno, prepáč. Iba si… prezerám mesto.“

„Chápem.“ Prikývne. „Keď je tu človek nový, môže to naňho pôsobiť trochu zahlcujúco. „Hovorili ste, že ste v Seattli prvýkrát, však?“

„Áno.“

Boli časy, keď sa toto miesto malo stať mojím novým domovom, ale teraz sa na to snažím nemyslieť.

„Je to skvelé mesto,“ pokračuje Dirk. „Ja ho milujem. A nebojte sa, na dážď si zvyknete. Nie je to žiadny lejak alebo niečo podobné. Len mierny dážď, ktorý padá takmer nepretržite polovicu roka. Zato parkovanie je katastrofa všade, takže zvyšok cesty budeme musieť prejsť pešo.“ Zastaví pri obrubníku práve vo chvíli, keď odtiaľ odchádza iné auto, a keď vypne motor, kývne hlavou smerom k ulici. „Ak sa poponáhľame, ešte stihneme jeden drink pred polnocou.“

Tie slová znejú možno nevinne, ale ja v jeho hlase zachytím netrpezlivosť a položím ruku na kľučku dverí. Aj ja už chcem byť dnu. Len z úplne iných dôvodov. Tento večer chcem mať za sebou, chcem sa vrátiť do hotela, napustiť si tú nádhernú vaňu a potom spať desať hodín v kuse.

„Pozor!“ zakričí, keď otvorím dvere.

Varovanie prichádza práve včas, aby som ich stihla znova zabuchnúť pred autom, ktoré okolo nás preletí výrazne nad povolenou rýchlosťou.

Mierne sa usmejem. „Ups. Znova – prepáčte.“

„Chloe…“ Ticho sa zasmeje, ale v tom smiechu je napätie, ktoré sa nedá prehliadnuť. „Ľudia tu jazdia ako idioti a myslia si, že rýchlostný limit znamená asi o pätnásť míľ za hodinu viac, než je napísané na značke. Aj na to si zvyknete, ale musíte si dávať pozor, dobre?“

Nepodotknem, že počas celej cesty sem bol jedným z tých idiotov aj on. Tentoraz si pred vystúpením dôkladne skontrolujem spätné zrkadlo. Stretneme sa na chodníku a on mi ponúkne rameno. Nevšímam si, ako sa mi zachveje ruka, keď sa ho chytím a prepojím sa s ním. Rýchlym krokom sa presunieme k baru, do ktorého chce tak odhodlane ísť.

„Je to super miesto. A majú tam najlepšie akciové drinky v meste, čo šéf určite ocení, keďže to ide z jeho peňazí.“

Práve týmto argumentom ma presviedčal, keď mi už tretíkrát za večer mával pred očami firemnou kreditnou kartou. A keďže som hlúpo dovolila, aby ma vyzdvihol v hoteli, mala som pocit, že nemôžem povedať nie.

„Nemusíme tam zostať dlho,“ sľubuje, keď sa náhlime ulicou. „Ale môžeme, ak budete chcieť.“

Žmurkne na mňa a ja si nahováram, že so mnou neflirtuje. Že je iba zdvorilý.

Ochrankárom pri vchode ukážeme občianske preukazy a ja si v duchu želám, aby našli dôvod nepustiť nás dnu. Nestane

sa to. Dirk otvorí dvere. Na chodník sa vyleje hlasná hudba a ja si po stý raz za dnešný večer želám, aby ma odviezol späť do hotela.

„Aha, mimochodom, mal som vám povedať," zakričí cez hudbu, keď vojdeme dnu, „je to športový bar. Väčšinou hokejový. Často sem chodia hráči Seattle Serpents. Možno budeme mať šťastie a jedného alebo dvoch dnes večer uvidíme."

Je to posledná vec, ktorú povie, než nás pohltí basová linka a dav ľudí. A niekde hlboko v bruchu sa mi usadí drvivý pocit hrôzy. Keď sa mi *Seattle Daily* ozvali s ponukou, bola som viac než ochotná vypočuť si ich. A nebolo to iba preto, že platia tak sakramentsky dobre.

Bolo to preto, lebo som v Seattli mala vlastnú misiu. Minulosť, ktorej som sa musela postaviť.

A *konkrétneho* človeka, ktorému som mala čeliť

Mala som to v pláne… Raz. Len nie dnes večer. Chcela som sa najprv trochu usadiť. Chcela som mať čas utriediť si, čo mu vlastne potrebujem povedať, aj keď som na to mala celé roky.

Nie je tu, Chloe. Nemôže tu byť. Určite má iné plány. Väčšie plány.

Napriek tomu pohľadom neustále prečesávam bar. Prebehnem ním po asi dvoch desiatkach televízorov visiacich na stenách. Po športových memorabíliách zapĺňajúcich zvyšok priestoru. A po ľuďoch. Určite sa obzerám po ľuďoch. Pretože akokoľvek si nahováram, že ho nehľadám, pravda je taká, že hľadám.

Keby tu bola Talia, venovala by mi ten svoj vševediaci pohľad a po stý raz by mi pripomenula, aké dôležité je postaviť sa vlastným strachom. Pravdepodobne by som jej ukázala prostredník a objednala si dvojitého panáka niečoho tvrdého. Lenže práve teraz nemám na alkohol náladu. Žalúdok sa mi obracia pri predstave, že by som mohla byť v miestnosti s jediným človekom na svete, ktorý ma dokáže úplne rozložiť.

„Smädná?“ Pri uchu mi zaznie Dirkov hlas a ja sa takmer naplaším, keď si uvedomím, ako blízko zrazu stojí. „Doriti. Vyľakal som vás?“

Usmeje sa na mňa a ja mu úsmev opätujem, hoci ten môj je rozhodne neistý. „Možno trochu.“

„Moja chyba.“ Zasmeje sa a očividne si vôbec nevšimne, ako nepríjemne sa cítim. „Je tu riadne hlučno, čo?“

Prikývnem. „Veľmi.“

„To vyrieši iba poriadne silný drink.“

Ďalšie žmurknutie. Keď ma potiahne smerom k baru, prinútim sa zasmiať. Počas celej cesty pociťujem zvláštne chvenie. A nemá to nič spoločné s basmi, ktoré ovládli celý priestor. Je to niečo iné. Niečo, čo neviem celkom pomenovať. Nech je to však čokoľvek, drží ma to v napätí. Toto som už veľmi dlho nezažila.

Nie od…

Tú myšlienku zaženiem rovnako rýchlo, ako sa objaví, a sústredím sa na to, ako sa predrať davom tiel bez toho, aby som niekomu stúpila na nohu. Pretlačíme sa až k pultu a mne sa uľaví, keď konečne pustí moje rameno… aby mi vzápätí položil ruku na kríže. Pokúsim sa od jeho dotyku nenápadne odtiahnuť, ale on sa iba prisunie bližšie.

Dirk nespokojne vydýchne, keď si barman nevšimne jeho pokus upútať pozornosť. „Prisahám, že normálne to tu takto nevyzerá,“ vysvetľuje. „To bude tým sviatkom.“

Preplnený bar na Silvestra. Kto by to bol povedal?

Nahlas to však nepoviem.

Namiesto toho opäť zablúdim pohľadom po miestnosti a zadržím dych, čakajúc na… Vlastne ani netuším na čo. Viem len, že sa nedokážem zbaviť pocitu, že ma niekto pozoruje.

Samozrejme, že ťa niekto pozoruje. Bar je plný. Ľudia sú opití a nemajú žiadne hranice. To sa dá čakať, Chloe. Sústreď sa na to, čo sa deje pred tebou.

Tá myšlienka ma však neupokojí a prinútim sa ju pustiť z hlavy práve vo chvíli, keď sa k nám dostane barman.

„Konečne," odsekne Dirk. „Dám si whisky s ľadom, čokoľvek je dnes v akcii, a dáma si dá biele víno."

„Vlastne by som si dala diétnu kolu, prosím."

„Naozaj?" Dirk zvraští obočie. „Myslel som si, že si chcete dať drink."

Nie, ty si si chcel dať drink, chcem mu pripomenúť.

„Ja… ehm… som ešte stále plná po večeri. Nemyslím si, že by bol alkohol práve teraz dobrý nápad."

„To verím. Tie cestoviny ste zjedli rekordnou rýchlosťou." Stisne mi bok a tie spomínané cestoviny sa mi okamžite pokúsia vyšplhať späť do hrdla. Nikdy som sa v svojom tele necítila úplne dobre, ale posledných pár rokov som tvrdo pracovala na tom, aby som to zmenila. A tomuto kreténovi nemienim dovoliť, aby všetku tú prácu iba tak zničil.

Od toho, ako mu poviem, nech ide do riti aj s celou touto ponukou práce, ma delia asi dve sekundy, keď zrazu zaznie hlas, ktorý som nepočula celé mesiace.

„Clover."

Celá miestnosť sa zastaví. Alebo aspoň ja mám taký pocit. Podlomia sa mi kolená, a keďže ma Dirk stále drží, zachytí ma. Želala by som si však, aby to bol niekto iný.

„Daj z nej tie svoje zasrané ruky preč," zavelí ten istý prízračný hlas. Doslova zavrčí. Nahnevane. Plný zúrivosti, akú som uňho ešte nikdy nepočula.

Otočím sa a pozriem mu rovno do očí. Kedysi som prisahala, že ich nenávidím, a potom ich milovala viac než čokoľvek na svete. Aj teraz sú zahalené tmou, presne ako pred desiatimi rokmi. Pripomínajú mi pohľad do fľaše whisky. Do tej dobrej, ktorá stojí na najvyššej polici.

Rozbúši sa mi srdce a v ušiach mi zahučí vlastný pulz.

Bum-bum. Bum-bum. Bum-bum.

„A ty si, kurva, kto, kámo?“ vyštekne Dirk a jeho zovretie ešte zosilnie. Pokúsim sa vyslobodiť, ale nedokážem sa pohnúť. Dopekla, sotva *dýcham*.

Bum-bum. Bum-bum. Bum-bum.

„Rozhodne nie tvoj *kámo*. Tak z nej daj tie svoje prekliate ruky preč, inak ti ich odtrhnem sám.“ Pristúpi bližšie, priamo pod jedno z tlmených svetiel. „A naozaj si nemyslím, že by si to chcel zažiť, však*že*, *kámo*?“

Dirk ma pustí. Oči sa mu rozšíria a ústa pootvoria, keď si uvedomí, s kým sa rozpráva.

„Doriti. Ty… Ty si…“

Bum-bum. Bum-bum. Bum-bum.

„Callum.“

Okamžite ku mne vystrelí pohľadom. Je to, akoby do mňa narazil nákladný vlak. Všetko – každý nežný dotyk, každý sladký bozk, každé zašepkané slovo – sa na mňa zosype naraz.

Okraje zorného poľa sa mi rozmažú a položím ruku na lepkavú dosku baru, aby som sa udržala na nohách.

Vyzerá dobre. Až *príliš* dobre. Na svojom vysokom tele nabral najmenej sedem kilogramov svalov a svetlohnedé vlasy, ktoré mi vždy pripomínali tú najmäkšiu pokrývku na svete, keď som po nich prechádzala prstami, má upravené presne tak ako kedysi. Rukávy má vyhrnuté až po predlaktia. Tetovania na nich mal, odkedy si pamätám, ale je jasné, že odvtedy pribudli nové. Tiahnu sa až na chrbty rúk a po prstoch. Nové výtvory, ktoré sú ešte príťažlivejšie, než by som si kedy vedela predstaviť. A hoci by si žltkastá modrina na jeho líci zaslúžila otázky, jediné, po čom túžim, je natiahnuť ruku, prejsť po nej prstami a potom ju možno pobozkať.

Na jednej strane vôbec nie je taký, akého si ho pamätám, a zároveň *je* presne taký. A tá myšlienka mi berie dych. Ale možno je to iba tým, že som znovu tak blízko pri ňom. Nech

už je to akokoľvek, nedokážem sa nadýchnuť. Som vďačná, keď môj dnešný hostiteľ preruší napätie, ktoré medzi nami visí.

„Počkať chvíľu," povie Dirk. „Vy sa poznáte?"

Prikývnem, neschopná odtrhnúť pohľad od potetovaného muža pred sebou. Muža, ktorého poznám viac než desať rokov. Od muža, ktorý pre mňa kedysi znamenal všetko.

Toho, ktorý sa na mňa pozerá s takým opovrhnutím, že ho sotva dokážem zniesť.

Doriti, tie cestoviny sa vracajú, pomyslím si a nasilu potlačím nutkanie vracať.

Dirk sa zasmeje.

„No, dokelu. A prečo ste mi nepovedali, že poznáte *samotného* Calluma Kellera? Veď som vám vravel, že sem často chodia hráči Seattle Serpents."

„Ja… ehm… nemyslela som si, že tu bude."

Callum zovrie čeľusť a pohne ňou zo strany na stranu. Nozdry sa mu rozšíria a ja viem prečo.

Pretože moje slová znejú ako: *Dúfala som, že tu nebude. Dúfala som, že sa mi podarí prísť do mesta a zase odísť bez toho, aby som ho musela vidieť.* A najhoršie na tom je, že to ani nemôžem poprieť. Presne tak som to chcela. Potrebovala som, aby sa toto stalo neskôr, podľa mojich vlastných podmienok. Nemali sme sa stretnúť hneď v prvý deň, takto na Silvestra.

„To je rozhodne niečo, čo ste mohli spomenúť. A ako presne sa vlastne poznáte?"

Prehltnem. Potom ešte raz. Neunikne mi, ako ma Callum doslova vpíja pohľadom. Neunikne mi, ako mu oči prechádzajú po každom centimetri mojej tváre. Ako sa zastavia na mojich perách. Potom na retiazke ležiacej v jamke môjho hrdla. A rozhodne mi neunikne, ako mu stvrdne čeľusť a pery sa stiahnu do pevnej línie, keď čaká na moju odpoveď.

„Je to môj manžel."

Manžel. To slovo mi na jazyku znie cudzo. Kedysi som snívala o dni, keď budem môcť Calluma takto nazvať. Ale teraz? Teraz to pôsobí… nesprávne.

Nemusím sa ani pozrieť na Dirka, aby som vedela, že je v šoku. Dáva to zmysel. Nikdy som sa nezmienila o žiadnom partnerovi. Nieto ešte o manželovi. A už vôbec nie o tom, že hrá profesionálne hokej.

Odvážim sa na svojho potenciálneho budúceho kolegu pozrieť. Po tejto informácii o krok cúvne. „Vy… ehm… ste nespomenuli, že ste vydatá."

Callum si odfrkne. Otočím sa k nemu práve včas, aby som videla, ako odtrhne zrak od mojej ľavej ruky. Od prsta, na ktorom by mal byť jeho prsteň. A nie je.

„Nezatajila som to naschvál." Nie som si istá, či to hovorím svojmu manželovi alebo Dirkovi. „Iba som…"

Lenže nemám dobré vysvetlenie, prečo som mu to nepovedala. Nie je to tak, že by som to zámerne tajila. Len som nevedela, *ako* to vysvetliť.

Ako mám ľuďom povedať, že som pred tromi rokmi odišla od lásky svojho života a odvtedy sme spolu sotva prehovorili? Najmä keď za tým nestál žiadny veľký škandál. On ma nepodviedol. Ani ja jeho. Iba sme… No… Vlastne ani neviem, čo sa medzi nami stalo.

Viem len, že to, čo kedysi stálo na pevných základoch, sa rýchlo rozpadlo, a dnes už netuším, ako to znovu poskladať.

„No, ja…" začne Dirk. Jeho slová však preruší prenikavé zapišťanie, keď zrazu stíchne hudba.

„Prepáčte, haló," ozve sa niečí hlas. Otočím sa a zbadám človeka stojaceho na bare s megafónom v ruke. „Jedna minúta do polnoci, priatelia!" Celý podnik vybuchne jasotom. „Chyťte svojich chlapov a chyťte svoje baby a pripravte si pery, pretože – nezabúdajte: človek, ktorého pobozkáte o polnoci, bude ten, s ktorým strávite celý rok!"

Barom sa preženie ďalšia vlna výkrikov a potlesku. Ja tomu však nevenujem najmenšiu pozornosť. Som príliš zamestnaná pohľadom na svojho odlúčeného manžela, ktorý vyzerá, akoby v živote nezažil väčšiu bolesť. Prsty ma svrbia túžbou natiahnuť sa k nemu a uhladiť vrásku, ktorá sa mu usadila medzi zamračeným obočím. Lenže si spomeniem, že na to už nemám právo. A čo je ešte horšie, je to mojou vlastnou vinou.

Stojíme tam, akoby plynuli celé roky. V skutočnosti však neubehne ani minúta, keď ľudia začnú odpočítavať.

„Desať!"

Pri náhlom výbuchu hluku sa strhnem. Na jedinú sekundu odtrhnem oči od muža, ktorého som zblízka nevidela už taký dlhý čas. Jedna sekunda však stačí. Pretože keď sa k nemu znova otočím, odchádza.

„Callum!" zavolám za ním.

Môj výkrik však pohltí dav pokračujúci v odpočítavaní.

„Deväť!"

„Callum, počkaj. Ja…"

Lenže on nečaká. Zmizne skôr, než si to vôbec stihnem uvedomiť.

„Osem!" pokračuje dav v odpočítavaní a práve to ma prinúti pohnúť sa.

„Čo to… Chloe!" Dirkova ruka mi zovrie zápästie a zastaví ma. „Kam idete?"

Pokúsim sa mu vytrhnúť, ale stlačí mi ju ešte silnejšie. Oči mu potemnejú a mne sa z toho obráti žalúdok tým najhorším možným spôsobom.

„Pusťte ma."

„Ale…"

„Prepáčte. Naozaj. Zajtra zavolám do redakcie."

Čeľusť mu stvrdne a ešte pred tým, než prehovorí, viem, že toto ovplyvní moje šance v *Seattle Daily*. „Takto sa obchodné vzťahy nebudujú, slečna Harrisová."